17/01/2021

Άγιος Γεώργιος ο εν Ιωαννίνοις

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Του Αρχιμ. Θεοδώρου Μπεράτη

1) Πε-ρι-βάλ-λον ἐ-χθρι-κό.

Τά Ἰ-ω-άν-νι-να καί γε-νι-κά ὅ-λη ἡ Ἤ-πει-ρος ἔ-χει πολ-λούς λό-γους νά σε-μνύ-νε-ται γιά τήν προ-σφο-ρά της στό Ὀρ-θό-δο-ξο Ἔ-θνος μας. Ἰ-δί-ως κα-τά τούς χρό-νους τῆς σκλη-ρῆς δου-λεί-ας ἀ-να-δεί-χθη-κε ἀ-κτι-νο-βό-λος φά-ρος ὑ-ψη-λοῦ ἐ-θνι-κοῦ καί χρι-στι-α-νι-κοῦ φρο-νή-μα-τος. Καί ἡ κ-ορύφωση τῆς προ-σφο-ρᾶς της εἶ-ναι οἱ ἔν-δο-ξοι νε-ο-μάρ-τυ-ρές της καί μά-λι-στα ὁ Γε-ώρ-γιος, τοῦ ὁ-ποί-ου τήν ἱ-ε-ρή μνή-μη μέ ἰ-δι-αί-τε-ρη εὐ-λά-βεια ἑ-ορ-τά-ζουν οἱ ἀ-νά τόν κό-σμο Ἠ-πει-ρῶ-τες καί ὅ-λος ὁ ἑλ-λη-νι-κός Ὀρ-θό-δο-ξος λα-ός.

Τό Τσουρ-χλί, ἕ-να μι-κρό χω-ριό τῆς ἐ-παρ-χί-ας Γρε-βε-νῶν, ἦ-ταν ἡ ἰ-δι-αί-τε-ρή του πα-τρί-δα, ὅ-που γεν-νή-θη-κε τό 1808, λί-γα μό-λις χρό-νια πρίν ἀ-πό τήν ἔ-ναρ-ξη τῆς Ἑλ-λη-νι-κῆς Ἐπαναστά-σε-ως. Οἱ γο-νεῖς του, Κων-σταν-τῖ-νος καί Βα-σί-λω ἦ-ταν πάμ-πτω-χοι, πλού-σιοι ὅ-μως σέ αἰσθή-μα-τα καί εὐ-σέ-βεια, τήν ὁ-ποί-αν προ-σπά-θη-σαν νά με-τα-δώ-σουν στά τρί-α παιδιά τους ἀ-πό τά πρῶ-τα χρό-νια τῆς ζω-ῆς τους. Γρή-γο-ρα ὅ-μως καί οἱ δυ-ό ἐγ-κα-τέ-λει-ψαν τόν κό-σμο αὐ-τό καί ἄ-φη-σαν τόν Γε-ώρ-γιο μό-λις 8 ἐ-τῶν. Ἐ-κεῖ, στό Τσουρ-χλί, ἔ-μει-νε ὁ Γε-ώρ-γιος μέ-χρι τήν ἡ-λι-κί-α τῶν 13 ἐ-τῶν, προ-στα-τευ-ό-με-νος ἀ-πό τούς δυ-ό με-γα-λύ-τε-ρους ἀ-δελ-φούς του, ὁ-πό-τε καί προ-σκολ-λή-θη-κε ὡς ἱπ-πο-κό-μος σέ κά-ποι-ο τοῦρ-κο στρα-τι-ω-τι-κό. Ἀρ-γό-τε-ρα κα-τέ-λη-ξε στά Ἰ-ω-άν-νι-να στήν ὑ-πη-ρε-σί-α τοῦ Χατ-ζῆ Ἀμ-πτουλ--λάχ, ὁ ὁ-ποῖ-ος ἦ-ταν ἔμ-πι-στος ἀ-ξι-ω-μα-τοῦ-χος τοῦ δι-οι-κη-τῆ τῶν Ἰ-ω-αν-νί-νων Ἐ-μίν Πα-σᾶ.

Μέ-σα στό σπί-τι τοῦ Ἀμ-πτουλ-λάχ καί γε-νι-κά στά τουρ-κο-κρα-τού-με-να Γι-άν-νε-να ὁ Γε-ώρ-γιος προ-σαρ-μό-σθη-κε στίς συ-νή-θει-ες τῶν Τούρ-κων καί εἶχε ὅ-λα τά ἐ-ξω-τε-ρι-κά στοι-χεῖα τά ὁποῖ-α χα-ρα-κτη-ρί-ζουν ἕνα μου-σουλ-μά-νο. Ἦ-ταν γνω-στός μέ τό ὄ-νο-μα σε-ϊτ-ζής (ἱπ-πο-κό-μος) Χα-σάν. Κα-νέ-νας πο-τέ δέν σκέ-φθη-κε νά τόν ἐ-νο-χλή-σει γιά τήν πραγ-μα-τι-κή του πί-στη, δι-ό-τι καί κα-νείς δέν ὑ-πο-πτευ-ό-ταν ὅ-τι ἦ-ταν Χρι-στια-νός. Αὐ-τός ὅ-μως ὅ-σο περ-νοῦ-σαν τά χρό-νια καί με-γά-λω-νε, δέν μπο-ροῦ-σε νά ἀ-νεχθεῖ τήν ἀν-τί-θε-ση με-τα-ξύ ἐ-σω-τε-ρι-κῆς καταστά-σε-ως καί ἐ-ξω-τε-ρι-κῆς ἐμ-φα-νί-σε-ως. Θυ-μό-ταν τό σπί-τι του, τίς χρι-στι-α-νι-κές ἑ-ορ-τές καί τά ἐ-θι-μα καί νο-σταλ-γοῦ-σε. Σκε-πτό-ταν τή ση-με-ρι-νή του κα-τά-στα-ση, ἄ-κου-γε νά τόν ὀνο-μά-ζουν Χα-σάν καί δυ-σφο-ροῦ-σε. Μί-α ἐ-σω-τε-ρι-κή πα-ρόρ-μη-ση τόν ἔ-κα-νε νά ἐμ-πι-στευ-θεῖ τό με-γά-λο του μυ-στι-κό στόν κύ-ριό του. Κι ἐ-κεῖ-νος, ἄν καί μω-α-με-θα-νός, θε-ο-σε-βής ὅμως καί κα-λό-καρ-δος, ἔ-δει-ξε κα-τα-νό-η-ση καί συμ-πά-θεια στόν κα-λό του σε-ϊτ-ζῆ.

Τά χρό-νια περ-νοῦ-σαν (1836) καί ὁ Γε-ώρ-γιος ἀρ-ρα-βω-νι-ά-σθη-κε μί-α πι-στή Χρι-στια-νή νέ-α τῶν Ἰ-ω-αν-νί-νων. Τό γε-γο-νός αὐ-τό δέν ἄρ-γη-σε νά γί-νει γνω-στό καί στούς Τούρ-κους, οἱ ὁποῖ-οι τόν νό-μι-ζαν ὡς μω-α-με-θα-νό. Ἰ-δι-αι-τέ-ρως ἐ-ρε-θί-σθη-κε ὁ χότ-ζας τοῦ τε-κέ, ὁ ὁ-ποῖ-ος μέ θρη-σκευ-τι-κό μέ-νος καί κα-κό-τη-τα τόν ὁ-δή-γη-σε στόν Ἰ-ε-ρο-δι-κα-στή καί κα-τό-πιν στόν Βεζύ-ρη, μέ τήν κα-τη-γο-ρί-α, ὅ-τι αὐ-τός ὁ τοῦρ-κος πού ὀνομάζεται Χα-σάν, θέ-λει νά ἀλ-λα-ξο-πι-στή-σει καί νά πά-ρει ὡς σύ-ζυ-γο Χρι-στια-νή γυ-ναί-κα. Καί στούς δυ-ό ὅ-μως αὐ-τούς ὁμολογεῖ ὁ Ἅ-γιος μέ παρ-ρη-σί-α θαυ-μα-στή:

—Χρι-στια-νός εἶ-μαι, Γε-ώρ-γιο μέ λέ-νε καί ὄ-χι Χα-σάν.

Ἡ ἐ-πέμ-βα-ση τοῦ Ἀμ-πτουλ-λάχ ἐ-λευ-θέ-ρω-σε τόν Γε-ώρ-γιο ἀ-πό τά χέ-ρια τῶν

Τούρ-κων.

Τά πράγ-μα-τα ὅ-μως ἔ-δει-χναν, ὅ-τι ἡ ζω-ή τοῦ Γε-ωρ-γί-ου κιν-δύ-νευ-ε. Γι’ αὐ-τό καί ὅ-λοι τόν προ-έ-τρε-παν νά ἀ-πο-μα-κρυν-θεῖ γιά λί-γο δι-ά-στη-μα ἀ-πό τά Ἰ-ω-άν-νι-να, ὥ-σπου νά λησμονηθοῦν τά γε-γο-νό-τα καί νά ἡ-ρε-μή-σει ἡ κα-τά-στα-ση. Τε-λι-κά καί ὁ ἴ-διος πεί-σθη-κε, ὅ-τι ἔ-πρε-πε νά φύ-γει. Οἱ Τοῦρ-κοι ἄλ-λω-στε τῶν Ἰ-ω-αν-νί-νων πέ-τυ-χαν καί ἀ-πο-μά-κρυ-ναν ἀ-πό τήν πό-λη τούς τόν ἀ-νε-πι-θύ-μη-το Δι-οι-κη-τή Ἐ-μίν Ἀ-γά καί μα-ζί του τόν ἐ-πι-τε-λή του Χατ-ζῆ Ἀμ-πτου-λάχ. Ἔ-φυ-γε λοι-πόν γιά ἕνα δι-ά-στη-μα καί ὁ Γε-ώρ-γιος, ὥ-σπου ὑ-πέ-θε-σε ὅ-τι τά γεγονό-τα θά εἶχαν λη-σμο-νη-θεῖ. Καί ἐ-πέ-στρε-ψε κα-τό-πιν στά Ἰ-ω-άν-νι-να, στή χρι-στι-α-νι-κή του οἰ-κο-γέ-νεια, στό πε-ρι-βάλ-λον τῆς στορ-γῆς καί τῆς ἀ-γά-πης. Καί πα-ρευ-ρέ-θη-κε ὁ-λό-χα-ρος στή γέν-νη-ση καί κα-τό-πιν στή βά-πτι-ση τοῦ γιοῦ τοῦ Ἰ-ω-άν-νη, ἡ ὁ-ποί-α ἔ-γι-νε στίς 7 Ἰ-α-νου-α-ρί-ου 1838.

Ἐ-δῶ στά Ἰ-ω-άν-νι-να ὁ Γε-ώρ-γιος δέν κλεί-σθη-κε στό σπί-τι του. Ἐ-πι-κοι-νώ-νου-σε ἐ-λεύ-θε-ρα στίς χρι-στι-α-νι-κές συ-νοι-κί-ες πρῶ-τα, κι ἔ-πει-τα σι-γά – σι-γά στά πιό δη-μόσια μέ-ρη καί σ’ ὅ-λη τήν πό-λη. Ποι-ός ἄλ-λω-στε θά θυ-μᾶ-ται γε-γο-νό-τα, τά ὁ-ποῖ-α συ-νέ-βη-σαν πρίν ἀ-πό τό-σο πο-λύ και-ρό; Κι ὅ-μως! Κά-ποι-α μέ-ρα τόν ἀν-τι-λαμ-βά-νε-ται ὁ χότ-ζας τοῦ τε-κέ καί κά-νει κάποια ἀ-πει-λη-τι-κή κί-νη-ση ἐ-ναν-τί-ον του. Ἀλ-λά ὁ Γε-ώρ-γιος πῆ-ρε τήν ἀ-πό-φα-ση ὅτι ὅ-σο κι ἄν τόν ἀ-πει-λοῦν, δέν θά πτο-η-θεῖ!

Τήν Τε-τάρ-τη, 12 Ἰ-α-νου-α-ρί-ου, σάν μί-α προ-αί-σθη-ση νά τόν προ-ε-τοί-μα-ζε, ζή-τη-σε τά κα-λά του ροῦ-χα, χαι-ρέ-τη-σε μέ ἰ-δι-αί-τε-ρο τρό-πο τούς δι-κούς του καί βγῆ-κε ἀ-πό τό σπί-τι του. Μό-λις ὅ-μως ἔ-φθα-σε στήν ἀ-γο-ρά βρέ-θη-κε μπρο-στά του ὁ χότ-ζας. Μέ τό μί-σος τό ὁ-ποῖ-ο τόν χα-ρα-κτή-ρι-ζε, αὐ-τός καί ἄλ-λοι τοῦρ-κοι ἐ-πι-τί-θεν-ται ἐ-ναν-τί-ον τοῦ Γε-ωρ-γί-ου. Με-γά-λη σύγ-κρου-ση δη-μι-ουρ-γή-θη-κε τό-τε. Πλῆ-θος Χρι-στια-νῶν ἔ-σπευ-σε πρός τό μέ-ρος τοῦ Γε-ωρ-γί-ου, νά βο-η-θή-σει τόν ὁ-μό-θρη-σκό του. Σέ λί-γο δέ-σμιος ὁ Γε-ώρ-γιος ὁ-δη-γεῖ-ται στόν Νταούλ πα-σά μέ τή γνω-στή κα-τη-γο-ρί-α ἦ-ταν τοῦρ-κος καί ἔ-γι-νε Χρι-στια-νός. Ἡ ἀ-νά-κρι-ση ἀρ-χί-ζει καί ὁ Ἅ-γιος ὁ-μο-λο-γεῖ μέ θάρ-ρος καί ἐ-πι-μο-νή:

—Χρι-στια-νός γεν-νή-θη-κα, Χρι-στια-νός εἶ-μαι, Χρι-στια-νός θά πε-θά-νω.

Δέν πε-ρι-ο-ρί-σθη-καν ὅ-μως οἱ Τοῦρ-κοι μό-νο στίς συ-στά-σεις καί τήν πει-θώ. Ἄρ-χι-σαν καί νά ἀ-πει-λοῦν: ἤ θά τουρ-κέ-ψεις, τοῦ λέ-νε, ἤ θά χα-λα-στεῖς (θά σκο-τω-θεῖς). Δύ-σκο-λη ἡ θέ-ση τοῦ Γε-ωρ-γί-ου; Κα-θό-λου! Τό εἶ-χε πά-ρει ἀ-πό-φα-ση. Ἦ-ταν Χρι-στια-νός καί θά ἔ-με-νε γιά πάν-τα. Χα-ρά του, τό στε-φά-νι τοῦ μαρ-τυ-ρί-ου.

2) Μάρ-τυς Χρι-στοῦ.

Οἱ Χρι-στια-νοί τῶν Ἰ-ω-αν-νί-νων, φί-λοι καί συγ-γε-νεῖς τοῦ Γε-ωρ-γί-ου, συν-τε-χνί-ες, πρού-χον-τες μέ ἐ-πι-κε-φα-λῆς τούς Μη-τρο-πο-λί-τες τῆς Ἠ-πεί-ρου καί τῶν Γρε-βε-νῶν, ἐ-νερ-γοῦν καί φροντί-ζουν νά σώ-σουν τόν Ἅ-γιο. Κι ἐ-νῶ ἀ-πο-δει-κνύ-ουν μέ ἐπιχειρήματα ὅ-τι ὁ Γε-ώρ-γιος δέν ἦ-ταν πο-τέ μω-α-με-θα-νός, οἱ Τοῦρ-κοι, κα-κοί καί μο-χθη-ροί, τήν ἴ-δια μέ-ρα τόν φυλακίζουν.

Ἐ-δῶ στή φυ-λα-κή ὁ Γε-ώρ-γιος βρί-σκει καί δυ-ό ἄλ-λους Χρι-στια-νούς κρα-του-μέ-νους. Κι ὅ-ταν αὐ-τοί ἄ-κου-σαν ἀ-πό τό στό-μα του νά τούς δι-η-γεῖ-ται μέ ἀ-πλό-τη-τα τά πε-ρι-στα-τι-κά, συγκινοῦν-ται καί ἐν-θου-σι-ά-ζον-ται. Τόν μα-κα-rί-ζουν, τόν συγ-χαί-ρουν, τόν το-νώ-νουν. Γιά τό μαρ-τύ-ριο ὁ-δη-γεῖ-σαι, τοῦ λέ-νε, μή φο-βη-θεῖς προ-χώ-ρα μπρο-στά καί ὁ Χρι-στός, πού βοή-θη-σε τούς Μάρ-τυ-ρες, θά βο-η-θή-σει καί σέ-να. Σέ λί-γο θά σού δο-θεῖ τό στε-φά-νι τῆς δό-ξας τοῦ οὐ-ρα-νοῦ.

Τή στιγ-μή ὅ-μως τήν ὁ-ποί-α ὁ Γε-ώρ-γιος ἐν-δυ-να-μώ-νε-ται στή φυ-λα-κή ἀ-πό τούς δυ-ό Χρι-στια-νούς κρα-του-μέ-νους, ὁ χότ-ζας φα-να-τί-ζει τόν τουρ-κι-κό ὅ-χλο κα-τά τοῦ Ἁ-γί-ου, ὅ-πως παλαι-ό-τε-ρα φα-νά-τι-ζαν οἱ Φα-ρι-σαῖ-οι τούς Ἑ-βραί-ους ἐ-ναν-τί-ον τοῦ Κυ-ρί-ου. Καί ξη-με-ρώ-νον-τας Πέμ-πτη ὁ-δη-γοῦν καί πά-λι τόν Ἅ-γιο στόν Κα-τή μέ-σα ἀπό τίς κραυ-γές τοῦ ὅ-χλου. Ἐδῶ τόν πα-ρα-κι-νοῦν καί πά-λι μέ πε-ρισ-σό-τε-ρη ἐ-πι-μο-νή νά τουρ-κέ-ψει. Ἀλ-λά αὐ-τός ἐ-πα-να-λαμ-βά-νει σταθερά τήν γνω-στή φρά-ση:

—Χρι-στια-νός γεν-νή-θη-κα, Χρι-στια-νός εἶ-μαι, Χρι-στια-νός θά πε-θά-νω!

Τί ἀ-κο-λού-θη-σε κα-τό-πιν, ὅ-ταν καί πά-λι τόν κλεί-νουν στή φυ-λα-κή, εἶ-ναι δύ-σκο-λο νά πε-ρι-γρά-ψει κα-νείς. Τόν βα-σα-νί-ζουν μέ ἀγ-κά-θια στά νύ-χια, τόν δέ-νουν στό ξύ-λο, τοῦ βά-ζουν πέ-τρα βα-ριά στό στῆ-θος. Καί ὁ Ἅ-γιος ἀ-πτό-η-τος δο-ξά-ζει τόν Θε-ό, κοι-μᾶ-ται ἤ-ρε-μος καί πε-ρι-μέ-νει τήν ἱ-ε-ρή στιγ-μή. Τε-λι-κά οἱ ἄρ-χον-τες συγ-κα-τα-νεύ-ουν καί ὑ-πο-γρά-φουν τήν καταδίκη. Ἕ-νας ἀ-κό-μη δί-και-ος, ἕ-νας ἅ-γιος, στέλ-νε-ται στήν ἀγ-χό-νη!

Δευ-τέ-ρα 17 Ἰ-α-νου-α-ρί-ου 1838. Ἡ-μέ-ρα τῆς ἑ-ορ-τῆς τοῦ ἁ-γί-ου Ἀν-τω-νί-ου. Ὥ-ρα 10 τό πρω-ί. Πέντε σκλη-ροί δή-μιοι ἀ-πο-σύ-ρουν τόν Γε-ώρ-γιο ἀ-πό τή

φυ-λα-κή. Οἱ δυ-ό Χρι-στια-νοί φυλακι-σμέ-νοι τόν ἐ-νι-σχύ-ουν. Ἀν-δρί-ζου, τοῦ λέ-νε. Πρό-σε-χε μή φο-βη-θεῖς. Μέ-χρι τέ-λους κρά-τη-σε τήν πί-στη σου. Λί-γος πό-νος στή γῆ κι ἔ-πει-τα ἡ χα-ρά τοῦ οὐ-ρα-νοῦ. Καί ὁ Ἅ-γιος μέ χα-ρά πού ἔ-λαμ-πε στό πρό-σω-πο ἀ-σπά-σθη-κε τούς κα-λούς του φί-λους καί ἔ-φυ-γε. Ἔ-τρε-χε γιά τό μαρ-τύ-ριο μέ τό-ση προ-θυ-μί-α, μέ ὅ-ση τό δι-ψα-σμέ-νο ἐ-λά-φι πρός τήν πη-γή. Ἀλλά πού ἀλλοῦ κα-τευ-θυ-νό-ταν, πα-ρά στήν πη-γή τῆς χα-ρᾶς καί κά-θε εὐ-λο-γί-ας, τόν Κύ-ριο Ἰ-η-σοῦ; Ὅ-ταν ἔ-φθα-σαν στήν πλα-τεί-α, ἡ ὁ-ποί-α φέ-ρει σή-με-ρα τό ὄ-νο-μά του (ὁδός Νεομάρ-τυ-ρος Γε-ωρ-γί-ου) ἔ-ξω ἀ-πό τό κά-στρο, ἑ-τοι-μά-στη-καν. Ἐδῶ εἶ-ναι ὁ τό-πος τοῦ μαρ-τυ-ρί-ου του.

—Τι εἶ-σαι σύ; τόν ρω-τοῦν.

—Χρι-στια-νός εἶ-μαι, ἀ-παν-τᾶ ἐ-κεῖ-νος. Προ-σκυ-νῶ τόν Χρι-στό μου καί Θε-ό μου.

Αὐ-τό ἦ-ταν ὅ-λο. Τούς ἔ-φθα-νε. Τοῦ ἔ-λυ-σαν τά χέ-ρια καί τοῦ εἶ-παν νά ἑ-τοι-μα-σθεῖ. Ἐ-κεῖ-νος ἔ-κα-νε τόση-μεῖ-ο τοῦ Σταυ-ροῦ. Ἄ-νοι-ξε τό στό-μα του καί εἶ-πε: Ἀ-δελ-φοί Χρι-στια-νοί, σχωρέ-στε μέ καί ὁ Θε-ός σχω-ρέ-σει σας. Ἔ-βα-λαν τήν τρι-χιά στόν λαι-μό, τήν τρά-βη-ξαν καί ὁ Ἅ-γιος κρε-μα-σμέ-νος στήν ἀγ-χό-νη πα-ρέ-δω-σε τό πνεῦ-μα του. Ἐ-κεῖ, ἐ-πά-νω στό ἱ-ε-ρό του λεί-ψα-νο θά μπο-ροῦ-σαν νά γρά-ψουν, ὅ,τι ὁ ὑ-μνο-γρά-φος ἀρ-γό-τε-ρα ἔ-ψα-λε. «Οὗ-τον τόν γεν-ναῖ-ον οὐκ ἔ-καμ-ψαν βά-σα-νοι, οὐ θω-πεῖ-αι τυ-ράν-νων, οὐκ ἄν-θος νε-ό-τη-τος, οὐ στοργή γυ-ναι-κός, οὐ-δ’ ὁ πό-θος τοῦ νε-ω-τά-του υἱοῦ αὐ-τοῦ, ἀλ-λά σκύ-βα-λα ἡ-γή-σα-το πάν-τα, ἵ-να Χρι-στόν κερ-δή-σῃ».

Τρεῖς μέ-ρες ἔ-μει-νε κρε-μα-σμέ-νο στήν ἀγ-χό-νη τό ἱ-ε-ρό του λεί-ψα-νο κι ἔ-πει-τα νύ-κτα οἱ Χρι-στια-νοί τό ξε-κρέ-μα-σαν καί μέ τι-μές Μάρ-τυ-ρος καί εὐ-λά-βεια βα-θειά τό ἐν-τα-φί-α-σαν δί-πλα στό ἱ-ε-ρό Βῆ-μα τοῦ Μη-τρο-πο-λι-τι-κοῦ Να-οῦ τοῦ Ἁ-γί-ου Ἀ-θα-να-σί-ου, ὅ-που φυ-λασ-σό-ταν γιά πολλά χρό-νια.

Στίς 19 Σε-πτεμ-βρί-ου 1839 ὁ Μη-τρο-πο-λί-της Ἰ-ω-αν-νί-νων Ἰ-ω-αν-νί-κιος μέ κά-θε λε-πτο-μέ-ρεια ἀ-νέ-φε-ρε τά γε-γο-νό-τα, τήν θαυ-μα-στή ὁ-μο-λο-γί-α, τό ἔν-δο-ξο μαρ-τύ-ριο τοῦ Γε-ωρ-γί-ου στόν Οἰ-κου-με-νι-κό Πα-τριά-ρχη Κων-σταν-τι-νου-πό-λε-ως Γρη-γό-ριο. Καί ὁ Πα-τριά-ρχης μέ τήν Ἱ-ε-ρά Σύ-νο-δο ἐ-ξέ-δω-σε τό-μο, μέ τόν ὁ-ποῖ-ο ἀ-να-κη-ρύσ-σε-ται ὁ νε-ο-μάρ-τυς Γε-ώρ-γιος Ἅ-γιος τῆς Ὀρ-θο-δό-ξου Ἐκ-κλη-σί-ας μας «συ-να-ριθ-μού-με-νος καί κα-τα-τασ-σό-με-νος ἐν τῷ χο-ρῷ τῶν μέ-χρι τοῦ-δε ἀ-πό τῆς Ὀρ-θο-δόξου τοῦ Χρι-στοῦ πί-στε-ως μαρ-τυ-ρη-σάν-των Ἁ-γί-ων, τι-μώ-με-νος πα-ρά πάν-των τῶν πι-στῶν, προ-σκυ-νού-με-νος, εὐ-λα-βού-με-νος καί ἐ-τη-σί-αις μνή-μαις... τῇ ιζ΄ Ἰ-α-νου-α-ρί-ου... Εἰς τι-μήν μέν τοῦ Μάρ-τυ-ρος, εἰς δό-ξαν δέ τοῦ ἐν ἁ-γί-οις θαυ-μα-στοῦ Θε-οῦ ἡ-μῶν».

26 Ὀ-κτω-βρί-ου 1971. Ἑ-ορ-τή τοῦ ἁ-γί-ου Δη-μη-τρί-ου τοῦ Μυ-ρο-βλύ-του. Πλειά-δα ἁ-γί-ων Ἱ-ε-ραρ-χῶν, ὅ-λοι οἱ Μη-τρο-πο-λί-τες τῆς Ἠ-πεί-ρου, μέ-σα στό μι-κρό πα-ρεκ-κλή-σιο τοῦ Ἁ-γί-ου, ὅ-που καί ὁ τά-φος του, κά-νουν τήν ἀ-να-κο-μι-δή τῶν Ἱ-ε-ρῶν του λει-ψά-νων. Κι ἔ-πει-τα σχη-μα-τί-ζε-ται ἡ Ἱ-ε-ρά πομ-πή καί μέ-σα σέ ἀ-ση-μέ-νια λει-ψα-νο-θή-κη με-τα-φέ-ρον-ται τά ὀ-στά στόν περικαλλῆ νε-όδ-μη-το να-ό του, τόν ὁ-ποῖ-ο ἀ-νή-γει-ραν εὐ--λα-βι-κοί Ἠ-πει-ρῶ-τες, μέ τίς οἰ-κο-νο-μί-ες τους οἱ ξε-νι-τε-μέ-νοι, μέ τό πε-ρίσ-σευ-μά τους ἄλ-λοι, μέ τό ὑ-στέ-ρη-μά τους οἱ πολ-λοί, μέ τήν τέ-χνη τους οἱ τε-χνί-τες καί μέ τήν ἀ-γά-πη τους ὅ-λοι. Ἐ-κεῖ ἐ-να-πέ-θε-σαν καί ἐ-κεῖ ὑ-πάρ-χουν τά ἱ-ε-ρά λεί-ψα-να τοῦ νε-ο-μάρ-τυ-ρος Γε-ωρ-γί-ου, τοῦ πο-λι-ού-χου τῶν Ἰ-ω-αν-νί-νων. Καί ἑορτά-ζει ἡ πό-λη καί ὅ-λη ἡ Ἤ-πει-ρος καί ἡ Ἑλ-λά-δα τήν ἱ-ε-ρή μνή-μη του καί ἐ-δραι-ώ-νον-ται στήν πί-στη, στά ἱ-ε-ρά ἱ-δα-νι-κά, τήν ἀ-γά-πη στόν Χρι-στό καί τήν Πα-τρί-δα, τήν προ-σή-λω-ση στήν Ὀρ-θο-δο-ξί-α. Καί ἐ-πα-να-λαμ-βά-νου-με ὅ-λοι μα-ζί: «Χρι-στια-νοί γεν-νη-θή-κα-με, Χρι-στια-νοί εἴ-μα-στε καί ὡς Χρι-στια-νοί ζοῦ-με. Χρι-στια-νοί καί Ὀρ-θό-δο-ξοι θά πε-θά-νου-με».

Ἀ-πο-λυ-τί-κιον τοῦ Ἁ-γί-ου. Ἦ-χος πλ. α΄.

Τόν πα-νεύ-φη-μον Μάρ-τυν Χρι-στοῦ Γε-ώρ-γιον,

Ἰ-ω-αν-νί-νων τό κλέ-ος καί πο-λι-οῦ-χον στερ-ρόν,

ἐγ-κω-μί-ων ἄ-σμα-σιν ἀ-νευ-φη-μή-σω-μεν·

ὅ-τι ἐ-νή-θλη-σε λαμ-πρῶς καί κα-τή-νεγ-κεν ἐ-χθρόν τοῦ Πνεύ-μα-τος τῇ δυ-νά-μει

καί νῦν ἀ-παύ-στως πρε-σβεύ-ει ὑ-πέρ τῶν ψυ-χῶν ἡ-μῶν.

Ἀπό τό βιβλίο «Ἀθλητές Στεφανηφόροι».